

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

DE DIJOURS A DIJOURS

V ELS HI aquí que quan tothom creya qu' en Sagasta se'n anava de bigotis, y que-cauria abratsat ab el simpàtic projecte del Urzáiz posant a ratlla al Banch d' Espanya, va reunir-se 'l Congrés en seccions al objecte de nombrar la corresponent comissió informant, y job prodigi dels prodigis! quan tothom se figurava que 'l govern anava a sufrir una derrota, va triuñar en totes las seccions, sense exceptuarne ni una. ¡Victoria en tota la línea!

L' home del tupé es aixís: no li ha com que veji amensada la seva jefatura, pera treure tots els recursos de la gramática parda y si tant convé hasta las unglas, defentsantse com els gats, panxa per amunt. Ell sapigués fer pel bé de la nació y en defensa de la llibertat lo que fa per son propi profit y en defensa del turró, y sería 'l més admirable dels gobernants.

El projecte Urzáiz, per lo mateix que afecta a una potencia financiera, que a expensas del país cada dia més pobre, reparteix entre 'ls seus accionistas dividendos de més de un 25 per cent anual, y que además té gran valiment entre 'ls peixos grossos de la política, es mirat ab simpatía per la opinió pública. Revela quan menos en el seu autor certa energia de caràcter, y una independència de miras poch acostumada en els actuals temps de general rebaixament.

Ara sols falta veure si sabrà sostenirse en el terreno que ha adoptat, y si la majoría que de moment ha fet del assumpto una mera qüestió política per evitar que la situació se'n anés al botavant, apreciará 'l seu alcans econòmic, sostenintlo a tot event, a despit de totes las imposicions y de totes las intrigas.

Nosaltres tenim motius pera sospitar que al capde-vall será aquesta una nova esperansa desvanecuda.

Continúa a Barcelona el moviment obrer.

El diumenje últim signé un dia senyalat per 'l us que va ferse dels drets democràtics. En un sol dia van efectuarse més de 50 reunions ó meetings, una manifestació política en honor dels màrtirs de Sarría y dos enterros civils que 's vejeren extraordinariament concorreguts. Poble que sab fer us dels seus drets, es digne de possehirlos.

Persisteix la huelga dels metalúrgichs, fermes en la demanda de las nou horas, y tossuts els patrons en no concedirlas. De 'l agrupació metalúrgica se'n han separat els lampistas, llauners y demés oficis afins, qu' están en vías d' arreglo ab els patrons. De moment ha sigut adoptat 'l acort de anar a treballar en els establiments que han accedit a la concessió de las nou horas, que son en gran número. La huelga quedarà limitada en els que 's neugin a concedirlas, sent de creure que prompte 's venrán obligats a sucumbir.

Una huelga es com una campanya que 's sol resolre després de una serie d' accions y batallas parcials, y no sempre tota de un cop. Aixís, donchs, cada posició conquistada representa una ventatja positiva pels que la conquistán. Tant es aixís que 'ls operaris que treballarán en els obradors, tallers y establiments abont els han sigut concedidas las nou horas, han decidit destinar deu rals del seu salari per auxiliar als seus companys qu' estiguin en vaga forrosa, per no haver pogut conseguir encare las mateixas ventatjas.

Aquest procedir de fraternal solidaritat resulta en nostre concepte mes práctic que 'l afany de tirarho

—Vet'aquí 'l únich general que a nosaltres ens inspira confiança. Un general que no cobra y fa 'l seu fet no mes creuantse de brassos.

tot a rodar, cedint a impulsos de una irreflexiva intransigencia.

Ja era de preveure que 'l informalitat de alguns patrons carreters, faltant a las bases de arreglo que van suscriure, produhiria nous y grans disgustos. Res hi ha pitjor y que irriiti tant com 'l engany. L' home que 's veu burlat, pert la calma y la confiança. Pel seu propi bé, els patrons carreters deurián sindicarse, obligantse a cumplir y a fer cumplir a tothom els compromisos contrets ab els seus treballadors. Pensen que dels pecats de alguns, tots ells poden anarne geperuts.

Els forners varen lograr sense gran esforç el descans dominical. Està bé que 's fassi festa un dia a la semana; pero çha de ser precisament el diumenje com volen els catòlics? Si 's podia conciliar lo de un dia de descans ab el pa tou del dilluns, estaria content tothom. Escoltin: si un dia las cuyneras fessin lo que 'ls forners, demanant també 'l descans

dominical çveritat que no vindria gens de gust tenir que menjar fret cada diumenje? Y si 'ls còmichs l' exigissin també çahont aniria la gent a divertirse precisament els únichs dias en que 'ls treballadors poden anar al teatro?

Aixó vol dir qu' es precís concordar tot lo possible las conveniencias de cada hù ab las costums de la generalitat.

Y a propòsit dels forners. En el meeting que van celebrar diumenje, plens d' entusiasme y per respondre de la seva formalitat, un a un van passar per la presidencia deixantse marcar la mà ab el sello de la societat. Aixó ha sigut mal vist y fins comentat en termes desfavorables. Y ab rahó. L' home lliure no necessita marcas per honrosas que siguin. Ayants se marcava als esclaus y als presidaris. Avuy no 's marca més que als bens destinats al escorxador.

PEP BULLANGA

EN LAS DARRERÍAS

La Regencia toca a las acaballas, haventho devorat tot, nació y homes, crédito y esperansas de regeneració.

L' Espanya de avuy, mutilada y mermada, abatuda als ulls dels propis y desconsiderada als dels extranys, no es ni sombra de lo que té dret a ser en el concert de las naciones civilizadas.

extranys, no es ni sombra de lo que té dret a ser en el concert de las naciones civilizadas.

LA CARICATURA AL EXTRANJER

-No olvidis lo que ha dit el ministre: «Es precs que el capital treballi y que 'l treball possegeixi.» Si ta mare hagués sapigut aixó, d' altra manera 'm lluhiria 'l pél.

(De Le Charivari, de París)

Ha perdut alguna cosa més que las sévas ricas colonias, que aixó a la fi sería una senzilla amputació de membres que feya molt temps ja no regían bé. Lo pitjor es que la sanch, saturada del virus de la descomposició, continúa circulant per las sévas venas, envenenant tot el séu organisme. Y aixís veyém apareixer en la séva pell tota mena d' erupcions asquerosas.

En l' ordre económic está completament arruinada y no pot ja suportar las feixugas cargas que 'ls séus gobernants li exigeixen pera subvenir, no ja a las públicas necessitats, sino a sos incorregibles despilfarros.

La vida s' ha anat encarint de tal manera, que per l' inmensa majoria dels espanyols, l' alimentarse malament constituheix avuy un problema de difícil si no de impossible solució. D' aquí l' agravació terrible de la lluyta entre 'ls dos factors de la producció, el capital y 'l treball, y aqueixa serie de huelgas, qu' exacerbant la desesperació dels més débils, presentan tot el carácter de las convulsions de la fam. Els gobernants no s' preocupan poch ni molt del present estat de cosas, y contra tan terribles dolencias no coneixen més remeys que l' engarjolament dels malalts més graves, y quan la malaltia pren mal carácter, els globulillos del sistema Mafússer, propinats a dojo pels metjes del tricorni.

En l' esfera administrativa, el desgabell, la conussió y 'l llatrocini están a l' ordre del día. Las maranyas de unas lleys extremadament intrincadas son las telas que per las sévas fructuosas cassetas utilizan els agents de la administració. La credencial es la licencia de cassa, ó millor dit la patent de corso per anar per aquests mons de Deu ó del dimoni a esgarrapar tot lo que s' pugui. Tothom prefereix enténders bonament ab els cassadors a tenir que corre 'ls perills de las resultancias de un expedient. Tothom calcula que val més deixar algunas plumas en las sévas mans, que sortir per obra de un expedient completament plomats. Y no hi ha que dir si ab unas tals costums erigidas en norma de conducta la moral pública y la moral privada s' estarán partint de riure, fins a quedar l' una y l' altra reventadas.

En lo que respecta a la política... Pero aixó mereix capítul apart.

Bé pot afirmarse que la regencia ha viscut sempre, sense altre fi ni propósit que 'l de sostenirse, apelant per lograrho a la estratagemma y al engany.

Concertada ab dos únics camarillas de vividors, que s' han anat passant alternativament el mánech de la paella, ni 'ls uns ni 'ls altres han conegut may els escrúpuls, ni en qüestió de idees, ni en materia de procediments.

Com de idees propias no 'n poden tenir, dada la mesquindat utilitaria dels séus propósits, han tingut la poca aprensio de apoderarse de las ajenas, y no pera practicarlas llealment, sino pera corromprelas y desacreditarlas.

Las ideas, avivant las esperansas dels ciutadans que las senten, son las armas més poderosas de las oposicions. Una bandera es una guía de opinió, que anirà sent tant més forta, quant més acomodats a

las exigencias y necessitats públicas se considerin els lemas que aquélla ostenti.

Donchs tots els programas, desde 'ls de la extrema dreta als de l' extrema esquerra, han sigut subrepticament usurpats pels gobernants de la regencia y plantejats ab manifesta mala fe en un terreno que no era 'l séu propi, ab la sola idea de desacreditar los y fer valer la séva ineficacia als ulls de las personas poch reflexivas y excessivament impresionables.

Per aixó, després de aqueix grotesch carnestolitas de la regencia, en que han anat barrejadas en farandola grotesca y marejadora, desde las audacias de la reacció clerical y ultramontana, a las institucions de la democracia torpement disfressadas, s' ha pogut dir que la qüestió política está agotada, y que s' ha perdut completament la fé en todas las ideas y en todas las solucions de carácter polítich.

De manera que ab l' afany de sostenirse y de medrar, els gobernants de la regencia han acabat fins ab aquellas esperansas que alentan la fe dels pobles, y qu' en las crisis graves serveixen de salvadora orientació.

Mientras Fransa, després de la guerra del 70 va trobar desseguida un camí expedit ab l' establiment de la República, aquí tothom va a las palpentas, plé de desconfiansa, faltat de resolució, carregat de duptes: tothom resulta estar malalt de la inteligencia y de la voluntat.

**

Pero aquesta obra destructora, aniquiladora, no ha pogut salvar als mateixos que se l' han empresa. Hem arribat al cul del sach de la regencia, y al cul del sach se troban las engrunas.

Engrunats, esmicolats apareixen avuy els dos partits del torn pacífich, factors de tantas desventuras. Pujan al poder y sols tenen corda per uns quants mesos. A cada pas que donan deixan trossos y pel·lingos de la séva propia carn. Ja no están disciplinats ni per xalarse. La enemistat, la discórdia intestina, l' eterna dissidencia 'ls aniquila. Els falta tot terreno pera sostenirse, ambient pera respirar. Han quedat reduhits a alguns pilots de porqueria qu' están reclamant un cop d' escombra.

Y en aquesta situació parlan de concentracions que no podrian produhir altres resultats que avivar, ab el contacte mutuo, 'ls fermentos de una descomposició pútrida y asfixiant.

Y en aquest estat el vell Sagasta, l' home de las marrullerías y de las componendas, ha tingut ara últimament la poca latxa de anar a trucar a la porta dels personatjes republicans que més s' han distingit per la templansa de las sévas ideas y per las sévas tendencias gubernamentales.

Naturalment, que del primer al últim li han donat la resposta que s' mereixia. No li han dit lo que s' diu als pobres que extenen la séva ma en demanda de un' almoyna:—Deu te fassa bé, germá;—sino:— ¡Véste'n al diable, carcamal!

Y es que si alguns dels nostres homes pogués sentir l' estimul de l' ambició y de la concupiscencia—que no creyém nosaltres que n' hi haja cap,—els bastaria considerar la sort que 'ls ha cabut als poquíssims que anys enrera sigueren tráfugas del possibilisme, pera curarse radicalment.

Per embarcarse en un vaixell que fa aygua per tot arreu, y ab un patró antropófago, es a dir, capás de devorar als homes de la séva mateixa tripulació, fora necessari haver perdut l' enteniment. Es preferible mil voltas quedar-se en terra, mal no s' tingui de anar en lloch.

**

Pero ni aquests estímuls de conveniencia personal son els que poden haver determinat la negativa y l' explícita protesta dels nostres amichs, els ilustres representants de las tendencias gubernamentales, que forman part de las actuals minorías del Congrés y del Senat.

Es precs que ho sápigam els homes agotats y funestos de la regencia: es necessari que 'l país se 'n fassa cárrech. No s' taca aixís com aixís una vida de dignitat, de austeritat y de conseqüencia. Ells son y serán sempre una reserva gloriosa, per quan la nació s' decideixi a sortir del séu ensopiment y a emprendre l' únich camí que ha de salvarla.

P. K.

L' ESTAT

I a una persona de bona fe li pregunten lo que vol dir Estat, malgrat perteneixi al Estat espanyol, vos respondrá qu' es un poder lliurement constituhit per tots els elements que componen una societat, pera regular el dret y la vida de la mateixa.

Si hem de tenir en compte lo que succeheix a Espanya, l' Estat es senzillament una colla d' homes que monopolisan la vida y la llibertat de tota una nació, regulant el dret dels gobernats a la conveniencia dels gobernants, y logrant desde 'l lloch

qu' ocupan una posició social y económic que 'ls permet satisfere totas sas vanitats y totas sas concupiscencias.

En lloch de ser, donchs, l' Estat una abstracció jurídica reguladora de la vida social, ha passat a ésser una cosa determinada completament perturbadora y repugnant. May havia sigut tan gráfica la paraula home d' Estat aplicada als polítichs de talla. Efectivament, aquí a Espanya n' hi ha uns quants que no solzament son homes d' Estat, sino que l' Estat es ells, sols fent efectiva la frase vanitosa d' aquell orgullós rey de Fransa.

Pero l' Estat, ja concebut d' aquesta manera, com a grupo d' homes qu' explota la imbecilitat de una colla de milions, per transformacions successivas y per causa de sos mateixos abusos ha passat a la vegada a ésser un explotat.

No hi havia prou camp dintre del Estat-grupo pera todas las ambicions, y s' crearen organismes dintre del Estat, ahont enguirbirhi a tothom que no capigués a la menjadora. Y els homes d' Estat ó del Estat comensaren a repartir privilegis y monopolis que, si no eran diners, representavan la manera de ferne, y comensaren alguns a menjar ab todas dugas barras.

Tastaren molts, gracias a aquest estat de cosas, las ventatjas d' enriqueirse y ferse una posició a la sombra de la política, pero sense corre 'ls perills inherents als alts llochs polítichs, y formaren núcleos poderosos qu' arribaren a fer presoner al mateix Estat que 'ls havia donat vida.

Fins ahir no s' havían tret la careta aquests poderosos organismes, pero avuy ja desvergonyidament s' engallen devant del Estat, y quan un minstre com l' Urzáiz se recorda que darrera de tots ells hi ha un poble que treballa sense profit moral ni material a causa de las trabas que 'l lligan, y vol afuixarlashi una mica encare que siga en detriment dels usurers del Banc d' Espanya, aquest se revolta y amenassa cínicament al Estat y al poble.

Era vergonyós viure sota el fuet de uns quants que, sense mérits propis y gracias tan sols a la cobardia ajena, agabellavan la vida, la llibertat y els interessos de tota una nació; pero es encare cent vegadas més botxornós que nostra vida y nostra llibertat depenguin dels números y els cálculs que fan quatre poderosas empresas atentas no més al logro d' escandalosos beneficis.

Y encare fa més fástich veure al poble barallantse estúpidament pel xavo, mentres deixa que se li robi cínicament el duro y lo que val alguna cosa més que 'ls quartos: la llibertat.

JEPH DE JESPU

MORTS QUE VIUEN

(A LA MEMORIA DE 'N PI Y MARGALI.)

Jo no he sabut may—ni pretench saberho—després de la mort ont va ni per ont l' home-nulitat, y Humanitat-zero, tant sér inconscient com passa pel mon, tants cors sense foch, tants caps sense lastre, al etzar nascuts y morts al etzar, que crusan el mon sens deiarhi rastre y el deixan igual que 'l varen trobar.

No ho sé! Lo que crech es, que aquells sers nobles, que portan a dins el mes sagrat foch, els grans redemptors, els pastors dels pobles, aquells, al morir, no van pas enloch.

Enloch, no ho dubteu! Al revés dels altres, se quedan al mon en cos y esperit. Y en Pi es un d' aquests. Es aquí, ab nosaltres; ha mort, potser sí, pero no ha partit.

Es aquí! Jo veig el seu front d' atleta, plé de magestat, sublim, colossal; ¿no sentiu com jo sa veu de profeta? ¿no veyeu son bras signant l' ideal?

Dintre vostres cors, ab febril delicia no sentiu quelcom que 'ls fa batre fort, que us diu «¡Llibertat!» que us crida «¡Justicia que us mostra el vinent sobre un passat mort?»

Donchs aquesta veu que 'ns remou las fibras, es sa veu vibrant, son els llabis seus que 'ns cridan: lluyteu, si voleu ser llibres! forjeu el demá si voleu ser deus!

Janer 1902.

APELES MESTRES

s admirable l' sentit previsor del govern de la República francesa presidit per l' ilustre Waldeck-Rousseau.

Ultimament ha sotmés a la Cámara un projecte regularisant l' exercici de las huelgas, de tal manera que sense coartar el dret dels treballadors, els posa en condicions prácti-

La caricatura al extranjero

AL TRANSVAAL

—¿Aquest es l' últim boer? ¿L' últim?... Que 'l fusellin.

—Bueno: ja que no 'n queda cap, vaig a telegrafiarho a Lóndres.

—Y ara que la guerra está acabada, ens entornarem a Inglaterra.

—¡Dimontri!... N' enterro un... y me 'n surten tres.

cas pera resoldre todas las diferencias que surgeixin entre 'l capital y 'l treball.

En Waldeck-Rousseau ho ha dit ab aquella precisió y claretat de conceptes que tant el distingeixen: «Tot fenómeno nou ha de regirse per nous principis; y sols els sindicats obrers als quals se 'ls dongui eficacia legal poden regular y disciplinar las huelgas.»

El punt de mira del president del govern republicà está condensat en el següent axioma, que obra nous y amples horisons al problema social:—«Es indispensable que 'l capital treballi y que 'l treball possegeixi.»

Aquestas ideas nobles, justas y generosas únicament naixen a la vida ab calor de las institucions republicanas.

A pesar dels continúos aplassaments de que va ser objecte, més de 4,000 republicans van assistir diumenge passat al acte de depositar una corona sobre 'l sepulcre del cementiri de Sarriá, ahont reposan els mártirs de la República.

Nosaltres mateixos no poguerem anunciar la solemnitat, perque a l' hora d' entrar en máquina 'l número de la senmana passada, encare no estavam segurs de si aquélla arribaria a celebrarse.

De todas maneras consti que tots els republicans barcelonins s' adhereixen al cívic record. Els que personalment no hi estigueren presents, hi assistiren ab el cor.

Nostre bon amich D. Frederich Urrecha acaba de sufrir una pérdua inmensa. Son fill Leopoldo, jove aprofitadíssim y de gran porvenir, baixá dijous a la tomba, quan més afalagadoras li somreyan las esperansas y las ilusions.

Davant d' un cop tan tremendo com irremediable, no trobém paraulas pera expressar al nostre amich el sentiment que la seva desgracia 'ns ha ocasionat.

El barco de guerra Condor, que prestava servey a la ría de Vigo, va sufrir la explosió de una de las calderas, causant un gran número de desgracias.

¿Y tot per quin motiu? Senzillament perque 'l Condor llansantse a la persecució de unas traineras que fugían a fora de rem, va donar massa pressió al vapor, reventantse la caldera.

Si no hi hagués morts y ferits de per mitj, sería cosa de pendres a broma una catástrofe, que ha vingut a confirmar l' estat ridículament llastimós de la marina de guerra.

En vista de aquests contratemps, casi té rahó 'l ministre de Marina, disposant que 'ls marinos de guerra cobrin el sou per passejarse. Sobre tot que no s' exposin: es qüestió de humanitat.

Pero aixís y tot, ja cal que vagin alerta, que ab una pela de taronja 'l marino més pintat rellesca y se 'n va d' oros.

A Carpineto, poble natal de Lleó XIII, se disposan a commemorar el XXV aniversari de la seva elevació al soli pontifici, erigintli una estatua de gran tamanyo y enterament daurada.

Aixó de que sigui daurada es lo més significatiu, y no per alló que s' diu: «No es or tot lo que llú.» sino pels pensaments que despertará a las generacions futuras, si l' or es del fi y no pert el brill.

Ellas podrán dir:—Veus aquí la síntesis del pensament católich a principis del sigle xx!

Unas treballadoras de Sant Martí de Provencals volian celebrar un meeting en el local de La Familiar.

Presentan la instancia y se 'ls nega 'l permís, per firmarla un home, sent aixís que 'l meeting havia de ser de donas. ¿Han vist may una excusa més tonta? Las treballadoras redactan una nova instancia, y es una dona la que la firma. Ja 'l permís no se 'ls pot negar y se 'ls concedeix.

Pero ara vé lo millor. Acuden las organizadoras del meeting al local de La Familiar y la Junta que se havia compromés a facilitar el local s' hi nega resoltament. ¿No saben per qué? Per gestions que de sota má ha practicat la policia.

Vaja, Sr. Socias, que aquestas cosas no més las fan els mallorquins... Vull dir els mallorquins de la vista baixa, qu' en temps de matansa, arriban a manadas a bordo dels vapors procedents de l' isla.

Han passat més de cinch mesos, desde que una pobray desolada mare de Figueras, reclama que se li retorni a la seva filla, nena de 14 anys, que sense 'l seu permís va ser portada a un convent de aquella ciutat y desde allí a un altre de Girona, tant bon punt van comensar las reclamacions de la interessada.

A pesar de haver acudit als tribunals en deguda forma denunciant un fet que presenta tots els caràcters de un verdader delicté, aquesta es l' hora que no ha pogut lograr la devolució de la nena ni 'l cástich dels culpables.

¿Cóm se explica que la Justicia histórica guardi aquests miraments ó gastí tanta mandra? La mare es una pobray viuda desvalguda.

¿Qué succehiria si tingués oli que untar las rodas encalladas?

Pensinho bé.
¿Ho han pensat?
Justament: endavinat!

Es inútil que 'ls monárquichs que s' tenen per avansats acudin als republicans en demanda de ajuda.

¿De qué s' tracta al cap-de-vall? ¿De salvar la monarquia? No es feyna dels republicans.

¿Es que s' tracta de salvar a la nació? Llavoras será precs avans que tot desembrasar el camí de tots els obstacles que l' han feta caure; y en aquest sentit el primer que ha de desaparèixer es la monarquia.

Convénçinse, donchs, els monárquichs, festejadors dels republicans, que pera salvar a la nació fan tot lo contrari de lo que deurían fer.

A Fransa está en estudi una ley destinada a acabar ab els abusos de que solen ser víctimas els infe-

lissos que tenen la desgracia de veure's embolicats en algun plet. Sabut es, que pels enredos de uns y altres, las costas judiciales acaban per absorbir la quantitat que 's litiga y devegadas ni ab aquesta n'hi ha prou pera satisferralas.

Donchs, segons el projecte á que aludim, las costas de tot litigi no podran escedir may de un tant per cent de la quantitat litigiosa: ab un vint ó un vinticinch per cent haurán de contentarse 'ls curials de totas las categorías, repartints'ho á prorrata, un cop terminada la qüestió.

Las ventatjas de aquest sistema son immensas. Y una de las més importants será la brevetat en la tramitació dels judicis.

Res de termes dilatoris, tortuositats ni requisits inútils.

Havent de cobrar poch, els curials enllestrán de pressa.

Y vamos á veure ¿per qué aquí á España, ahont tanta afició tenim á copiar tot lo que passa al extranger, no preném nota desd' ara de una reforma tan important y tan práctica y que tendeix á fer menos aburrible l' acció de la justicia?

Els fabricants de paper han format una associació al sol y únich objecte de apujar el género. Qui va á pagar la festa es la premsa, y en especial els periódichs populars, de tendencias liberals y democráticas que son els que alcansan una tirada més considerable.

¿Qui sab si en la resolució dels fabricants de paper hi ha influhit el concell quan en la intervenció directa de certs magnats de la crosta de abaix, que voldrían veure á la premsa popular per portas, completament aniquilada!

No podentla véncer en lluyta noble y franca, miran de encarrir el paper qu' es la primera materia de la seva difusió.

Y 'ls uns per odi, y 'ls altres per afany de lucro, contantse entre ells al Sr. Merino, gendre de n Sagasta, s' han conjurat contra lo que més temen avuy, ó sigui contra 'l poder de la premsa, cada día més considerable. Pero si es aixís prompte han de veure aquests paperaires que van completament equivocats.

Ens diu un vehí de Sant Martí de Provensals: «Els vehíns que tenim la desgracia de habitar prop del magatzém de las mentidas estém ben divertits, puig resulta que á la festa qu' es quan al treballador li es dable dormir una mica més que 'ls días de feyna, no pot ferho, á causa de un concert de campanas que comensa á dos quarts de cinch del matí y no acaba fins que aburrit un té de tocá 'l dos per no sentir tan soroll de metall. ¿No podrían posarse despertadors els que tenen ganas de anarhi y aixís no molestarian als que tenen gust de dormir?»

La conferencia dominical que s celebrará demá diu- menje á la Escola Moderna, Bailén, 70, 1.ª, correrá á cárrech de D. Joaquim Boquerín y versará sobre 'l tema: «Algunes propietades de los líquidos.» —A las onze en punt. Entrada lliure.

La semana próxima publicarem el número extraordinari, corresponent al mes de febrer... ó sigui al mes commemoratiu de la República del any 1878. Text variat y dibuixos deguts á las primeras firmas.

CAPELLADES, 28 de janer

Uns quants amichs del avens han organiat una cooperativa que per las trassas donará molts bons resultats, y no donará sino que ja ha donat no pochos disgustos als establiments avetsats á robar en el preu y la mesura. No duptém que trobaran la deguda recompensa 'ls esforços dels seus-organizados.

POBLA DE LA GRANADILLA, 22 de janer

Sentissin quinas bestiesas diu un merlot que refila desde 'l cubell! Figúrinse que declara que 's riu de tots els esforços que fan els homes pera destruir la filoxera y defer las trombas marinas y las pedregadas, exclamant:—Las pedregadas y la filoxera son cosas de Deu, y tots el canons y altres medis que puguin inventar els homes, res poden pera desfer 'l obra de la divinitat. De manera que, segons ell, Deu es 'l autor de totas las maldats. No en vá 'l conceixeixen á la seva imatge y semblansa.

TARRAGONA, 23 de janer

La semana anterior en una de las placas anunciadoras del Passeig de 'n Pi y Margall hi faltava una lletra y ara ja n' hi faltan quatre, llegintshi únicament: ...EO DE J Y MARGALL. Els autors de aixó son uns quants aprenents de capellá mal educats. Si al comensar 'l aprenentatje ja fan aquestas cosas, calculin lo que farán quan siguin fadrins majors!

REUS, 28 de janer

El 24 del corrent se representá ab gran éxit el drama *Electra*, y succehí que 'l Sr. Planás, mestre de música y de 'l escolanía, per haverse encarregat del coro interior que se sent en 'l últim acte, sigué objecte per part del clero de una coacció, amenassantlo ab destituirlo de director de la escolanía si continuava prestant els seus serveys á la empresa del teatro. Per aquest motiu 'l senyor Planás hagué de manifestar al empresari lo que li estava passant, y de acort ab ell quedá nomenat un altre mestre. Els que aixís procedeixen contra un profesor honradíssim y que sab esmerarse en el cumpliment dels seus debers, son ben dignes dels odis que despertan ab las sevas imposicions abussivas y ab las sevas indecorosas intransigencias.

SAMPEDÓ, 29 de janer

Estém ben guarnits ab la tayfa clerical que hem deixat que s' apoderés del municipi. Tenim un arcalde que no deixava fer balls, alegat que 'l rector no ho volia; y ara 'n tenim un altra que quan se li va á demanar permís pera ferne, respon que ho preguntará al rector. L' ajuntament se compón de una colla de inservibles: hi ha un sórt, un altra que no hi papa, un que no sab de lletra y tres celadors del Sagrat Cor.—Ara 's diu que 's farán tancar els cafés á las nou del vospere, escepió feta del Centre Católich, de manera que als que no vulguin anar á dormir d' hora no 'ls quedará altre remey que anar á ensumar el manteu reaccionari.—Aixó passa en una població que sempre havía sigut liberal, en cástich de haver deixat adormir els sentiments que tant la distingian.

LLANSÁ, 28 de janer

Comensan ja á estar cansadas unas quantas noyas de carrossá una imatge, nomenada Mare de Deu dels Martells. Algunes beatas las van ensarronar, dihentlas 'hi que si 's comprometían á portar durant un any, la tal imatge en totas las professons que 's fessin pels carrers de la vila

Obertura de las «corts»

—Tireu, tireu sense por, que abundi 'l ranxo, mestressa; que aquests, per' estar contents, necessitan molta teia.

era segur que totas trobarían xicot pera casarse. Figúrinse ab quina afició la portarian! Pero s' acabat el temps reglamentari y las pobras noyas continuan fadrinas com antes, haventse promogut no pocas renyinas entre ellas y las beatas que abusant de la seva fatlera casadora, van engatusarlas.

UN REY QUE RABIA

s el popular—entre las artistas de París—Eduard VII d' Inglaterra. Rabia, y ab rahó que li sobra. Va pujar al trono fa mes d' un any, y á horas d' ara encare no está coronat.

Cert que *interinament* cobra, lo mateix que si fos rey de debó; pero ¿no es ben trist, per un jove de xeixanta dos anys, palparse de tant en tant el cap y trobarse ab que la regia corona no ceneixen el seu front august?

Prou els seus flemátichs súbdits cridan al seu pas ¡Rule Britannia! y entonan respetuosament el *God save the King*.

—¿Podeu anar cantant!—murmura ab fonda melancolia 'l successor de Carlos I, aquell monarca que tan palpablement va demostrar un día que també 'ls elegits del Senyor poden quedar-se sense cap.—¿Podeu cridar ¡Visca 'l rey!... ¡Un rey que, després de dotze mesos de serne, encare no porta corona!...

¿Per qué no 'n porta? ¿Es potser perque no 'n té? ¿Es perque la que té no li ve á la mida? No, senyors: es pura y simplement perque sa magestat británica, á pesar de ser rey, ben bé del cert encare no sab d' ahont ho es.

La llista dels seus dominis y possessions es tan extensa com perfectament detallada. Don Eduard es rey d' Inglaterra, d' Escocia y d' Irlanda; emperador de la India, protector del Canadá, senyor de set-centas vintitres islas de l' Oceania, amo de Malta, de Gibraltar, de Jamayca, de la Guyana y de Xipre; ocupador del Egipte, soberá de l' Australia, dueny del Cap...

Pero al arribar al Orange y al Transvaal, sa magestat s' encalla y pregunta:

—¿Qué soch aquí?
—Rey—li diu en Charberlain.
—Rey—repeteix en Salisbury.
—Rey—corejan el *Times* y 'l *Standard* y 'l *Day-li-News*.

Y apenas acaban de dirho, arriba un *parte* del general Kitchener participant al rey del Transvaal, á través de mil circunloquis, que 'ls boers li han donat un' altra pallissa y que si la metròpoli no s' apresura á enviar al Sud d' Africa set ó vuyt batallons de refrech, alló se 'n va á can Pistras á marxas dobles.

—¿Qué us sembla?—pregunta llavors l' ex-elegant monarca.—¿Puch decorosament titularme rey d' un país ahont día per altre 'm claván una tunda?

Vels'hi aquí perque Eduard VII no s' ha atrevit encare á posarse la corona al cap. Tem, y ab fundat motiu, qu' en el solemne instant en que 'l herald de la cort participés al mon que sa magestat entra á ser, entre altres cosas, rey del Transvaal, la gent se li plantaria á riure, sobre tot si dongués la casualitat, que no fora gens difícil, de rebre's en aquell moment un nou telegrama del estomacat Kitchener manifes tant que 'ls boers han tornat á sacudirli la badana.

La situació, de totas maneras, s' ha arribat á fer insostenible. El bon Eduard, proclamat rey el dia 22 de janer del any passat, comprén que l' acte de la coronació no pot retrassarse mes, y que l' Europa, l' América, fins l' Africa están ja mirantse'l ab ulls estupefactes y preguntantse continuament ab mal disimulada commiseració:

—¿Qué fa aquest home que no 's corona? ¿Qué es

pera?... ¿Si al cap-de-vall resultarà que no té roba negra per aquest acte?

L' altre día el monarca va cridar al primer ministre.

—Marqués, aixó no pot continuar. Necesito coronarme com mes aviat millor.

—Els preparatius están ultimantse—va respóndreli en Salisbury.—Totas las nacions extranjeras están avisadas, y á jutjar per las noticias que tenim, l' acte resultarà brillantíssim.

—Pero, bé; ¿qué diré que soch, respecte del Transvaal?

—La campanya continúa: las tropas, hábilment dirigidas pel valeros...

—¡Basta!—va dir el rey, interrompentlo.—Ja estich tip de valentias y habilitats. Sense posar fi á aquesta ditxosa guerra, jo no 'm puch cenyir la corona, y com es absolutament indispensable que á la major brevetat me la ceneixi... suposo que ja 'm comprén.

—¿Vol dir fer la pau?... Pero ¿cóm?
—No ho sé; aixó no es cosa meva. Entenguis ab en Krüger, y veji si ho arreglian.—

Aquest es l' origen, la verdadera explicació de las negociacions secretament entauladas entre 'l vell patriarca del Transvaal y 'l primer ministre d' Inglaterra.

Menos l' *independencia*, paraula contra la qual se subleva l' orgull británich, el gabinet de Londres els ofereix als boers tot, tot absolutament. La llibertat, l' autonomia, un govern particular, un ministeri exchusivament seu, drets civils, drets polítichs, parlament, milicia... lo que 'ls dongui la gana, mentres s' avinguin á reconeixe á la fas del mon que Eduard séptim, rey d' Inglaterra y emperador de la India, es també rey del Transvaal y del Orange.

—Confessau que us hem vensut—diuhen els inglesos al venerable Krüger—poseu una petita firma en un document que acrediti la nostra soberanía sobre las dugas repúblicas sud-africanas, y no 'n parlem mes. La pau, cadascú á casa seva, visca 'l Transvaal, visca 'l Orange, visca Eduard VII soberá d' aquests territoris, y aquí no ha passat res.—

La proposició es temptadora, pero al mateix temps es *inglesa*, y 'l vell ciutadà de Pretoria sab lo perillós que sempre ha sigut el fer á semblant gent la mes petita concessió. Se 'ls dona un dit, y se 'n prenen un bras, la cama, tota la persona.

Per xo 'l astut Krüger, quiet en el seu retiro d' Utrech, lluny de dars'hi premsa, medita calmament, pensant el pro y 'l contra de la jugada.

Y entre tant el pobre Eduard, rey de mitj mon, pero al fi rey sense corona, rabia que rabiarás, rabia que rabiarás...

FANTÀSTICH

DE PORTA EN PORTA

LAS TRAPACERÍAS DEL AVI

—Diuhen que li perdut la forsa, y que per fé aná endavant el carro del ministeri no tinch punys ni autoritat. Diuhen que 'l que convidría es un govern nacional robust, de base ben ampla, hont s' hi donguessin las mans els avuy membres dispersos de la rassa liberal. Bueno! Per mí que no 's perdi: no vull que 's pugui dir may que jo hi sigut un obstacle per aquesta obra de pau. ¿Convé que 'ns unim? Unímnos. ¿Es precís buscar companys? Aniré de porta en porta el seu concurs demanant.—

Truca á casa en Canalejas. —Vosté qu' es jove, y té cap y sab un grapat de cosas de bastanta utilitat, ¿cóm es que no ve ab nosaltres? —¿Ab quinas condicions? —Ah!

Jo, president, ni cal dirho: en Moret, encarregat de Governació...

—Perdoni, per ficarme en un sarau necesito un' altra música: la que m' ha cantat no 'm va. —¿Dimontri! ¿Que ho diu de serio? —Ab la major serietat. —(Un que no vol ajudarme. Tirém un xich mes avall).

Truca á can López Dominguez. —Salve, ilustre general. Sabent com sé, 'l talentarro que Nostre Senyor li ha dat y 'l caudal de patriotisme que ha recullit ab els anys, venia per preguntarli si 's dignará formar part d' un govern de base amplíssima.

—A Guerra ¿quí hi entrará? —En Weyler: no hi ha manera de ferli deixá aná 'l tall. —Pues... que li aprofiti forsa. —Pero, general... —Mandar. —(Un altre que també 's nega. Aném un xich mes avall).

Truca á casa 'l senyor Maura. —Felissas. Ja deu pensar per qué vinch. Vosté es dels homes que valen, y 'm sab molt mal que no ocupi en la política el puesto que s' ha guanyat. Vull formá un gran ministeri de verders liberals, sense repará en matissos, y conto ab vosté.

—¿Quins hi ha apuntats, ara com ara? —Jo, com ja pot suposar; en Moret, en Canalejas... —¡Ah! Ab mí donchs no hi conti pas. —¿No?... ¡Malo! (Ja ho suposava. Probém un xich mes avall).

Truca á casa 'l d' Antequera. —Don Paco, per ff ha arribat el moment de posá á proba el seu bon cor.

—¿Sí? ¿Qué hi ha? —Hi ha que, cedint á l' empenya de l' opinió, estich formant un nou govern, y desitjo saber si vosté 'm dará el seu apoyo.

—¿Carteras? —¿Quántas me 'n reserva? —Cap; el concurs, si es que me 'l dona, deu ser desinteressat. —Celebraré que 's millori. —¿Es á dir que 'm planta? —¡Y tal!

—(Quatre probas, quatre xascos. ¿Aniré seguint avall?)

No—'s respón ab molta flemma ell mateix: —No crech que may puguin vení á criticarme per falta d' humilitat. Hi trucat allá hont devia, hi fet tot lo racional per juntá en un manat sólit totas las flors del meu camp. Y pues no han volgut atendre'm, fort ó débil, magre ó gras, no li queda á aquest vell práctic mes remey que anar tirant y seguí empunyant las riendas

del gran carro del Estat...
(Qu' es cabalment lo que l' home tractava de demostrar).

C. GUMÀ

EL SOLDAT Y L' HOME HUMANITAT

Erxí l' home de la ciutat a trench d' alba de un dia seré y s' assegú en una pedra que partia dos camps en el revolt de un camí.

Y s' escaygué á passar per allí un soldat cubert de pols y rendit de cansament.
—¿A qui defensas?—li preguntá l' home.
—A Deu y al rey—respongué l' soldat.
—Deu está en tú y tú en Deu—afegí l' mestre.
Tú ets rey de tú mateix. D' aquí en avant defensa al home.

Si demá vejesses á ton germá en poder de lladres, de segur no deixarias sossegar l' espasa.

La desvenariarias y t' llansarias sobre d' ells, sens pensar en que pogués córrer perill la teva vida.

Donchs tots els homes son germans teus, y tots pateixen violencia ¿cóm es que continuas encare posada la mà en la guarda de l' empunyadura?

No atenguis á la llei escrita en las ordenansas, sino á la escrita en la teva conciencia.

No donguis importancia á la materia, sino á l' ànima.

La mort es la transfiguració de la vida: ton esperit es etern y viu eternament en l' home.

Al morir per ton germá mors per tú: per tú llensas la teva sanch quan la llensas pels que han de ser.

Pera l' cos hi ha generacions; mes no pera l' esperit.

—Ningú, senyor pateix més violencias que jo—respongué l' soldat.—¿Ahont son els que han d' emanciparme?

—¿Senyor has dit?—replicá l' home—tú ets ton senyor y ton Deu: qualsevol que s' anomeni senyor teu es ton tirá.

L' home no pot ser may més que l' home, perque l' ànima un mateix esperit, y l' esperit es Deu, y per l' esperit som homes.

Estás en lo cert, jove soldat: ningú pateix més violencias que tú. Extén el rey sobre l' teu cap son ceptre, el coronel son bastó, el capitá la seva espasa: fins el cabo extén sobre tú la seva vara.

Y pesa sobre tú una llei de sanch: una paraula, un gesto, una mirada, t' conduheixen al patíbul.

Mes tú disposas d' armas, tú y quantos sufreixen sota l' mateix jou.

¿Cóm es que las esgrimeixes contra un poble desarmat y no las giras contra 'ls teus butxins?

Sona un crit y homes mal armats se llansen al carrer, desafiant á exercíts y reys. Tú estás armat y t' assustas de la teva sombra.

El poble t' extén sempre la mà; ¿per qué la rebutxas?

Tres tiranias doblegan lo front dels homes. Totas tres s' apoyan en las tevas armas... retiralas y... caurán y s' farán ruina.

Y jo t' restituiré després á la llar de ta familia, allá al teu poble. de ahont ja no t' arrancarán may més, ni tampoch als teus fills, ni als fills dels teus fills.

Y si vius serás emancipat, y ho serás si mors.

Callá llavors l' home y l' soldat seguí sa via.

¡Pobre soldat!

F. PI Y MARGALL

REPICHS

A s' dona encare per consensu de que ha fet á tots; fa un esfors suprem per contreure las pantorrillas y tenirse dret; reuneix als pochos amichs qu' encare li quedan y 'ls espeta l' gran discurs del sigle.

Un discurs plé de ilusions més ó menos enganyosas, carregat d' esperansas més ó menos místigas... pero lo suficient per evitar que la colla acabi de desbandarseli.

Perque aixó es lo que tenen els cacichs de rassa: ab saliva tot ho curan. Quan tothom, l' opinió pública, els comichs, el Jurat els esqueixa la grua, agafan els bossins, els enganxan ab saliva oratoria y s' fan la ilusió de que podran tornar á enlayrarla bufin els vents que bufin.

¡Oh y aquesta vegada, que per consolar al Hereu Pantorrilles dels desprecis del poble barceloní enemich del caciquisme, diuhen que l' de la daga tan bon punt pugui formar poder, té pensat conferirli una cartera!

Perque n' Silvela avuy vol donar una satisfacció á las aspiracions descentralisadoras del poble catalá... igual que l' altra vegada.

Pero aixis com llavors va escullir á n' Durán y Bas, ara ha fixat la vista sobre en Planas y Casals.

Desgraciadament no tots els propósitos son realisables.

Els homes se gastan y las dagas també.

Y quan s' ha gastat una daga, no queda més que la vaina.

Ara qu' en Pidal ha dimitit la plassa d' embaixador prop del Vaticá, hi ha qui demana que se l' cri di á comptes per la conducta que ha seguit, entor-pint á grat cent las negociacions que se li confiaren, ab objecte de arribar á una solució en la qüestió religiosa.

L' última maniobra de D. Práxedes

—¿Cóm pinta aixó, Moret?
—¡No passa un' alma!

Com en Pidal sols hi procedeixen els traydors. Aixís, donchs, no falta qui demana que se l' encausi. Nosaltres no som tan cruels, y ns contentaríam ab que se l' afeytés.

Sense la barba, á lo menos sabriam la cara que fa... com sabriam també si s' dona vergonya de haverse burlat tan cínicament dels sentiments lliberals del país.

En Sagasta tenia compromís de cubrir las vacants de senadors vitalicis, pero sembla que hi ha una ploma que s' nega á suscriure 'ls nombraments... y davant de aquesta negativa l' home del tupé s' arrossa.

D. Práxedes es com una gallina á qui li tapessin tots els forats que té dessota de la qua. El deixan atipar de blat de moro; pero tot se li queda á dir-tre... especialment els ous.

Hi havia á Córdoba una beata, á la qual un jesuita va enterriarla dihentli que un pare de la companyia havia caygut malalt en una celda molt freda.

—Pero ¿per qué no hi posan una estora?—preguntá la beata.

—Aixó voldriam—respongué l' Loyola—pero no podem ferho... Som tan pobrets!

Comoguda la senyora va enviar un estorer al convent, dihentli que 'ls pares li indicarian lo que havia de fer, y qu' ella correria ab tots els gustos.

Dos dias després l' estorer li presentava l' compte que pujava 500 duros.

—Cinch cents duros per estorar la celda de un malalt!—exclamá la beata fregantse 'ls ulls que li feyan pampellugas.

—¿Com s' entén la celda de un malalt, si m' han fet estorar tot el convent de cap á cap!

La senyora no va tenir més remey que abonar el compte.

Lo que á n' ella li ha passat un exemple es dels millors:

qui no vulgui ser timat que no s' fassi ab timadors.

Llegeixo:
«En distints hospitals de Londres s' ha lograt curar el càncer per medi dels raigs X.»

¿Quina ditxa per l' humanitat, destruhir els efectes de una terrible malaltia tinguda fins ara per incurable!
¿Pero no hi hauria medi de aplicar el procediment á la curació de las nacions?

¿No fora poca fortuna per Espanya poder acabar ab el càncer del clericalisme!

¿Qui sab! Potser tot es qüestió de una lletra: en lloch dels raigs X, els raigs R... Es á dir els llamps de la Revolució.

¿Volen que 'ls digni lo que m' sembla aixó de la concentració?

Se m' figura que l' régimen no pot sortir de casa per haverse-li fet malbé la roba y ensenyar la céva per tots els forats.

—¿Cóm ho faré—s pregunta—per cubrirme?

Y careixent de género nou y de diners per adquirirlo, acut al cove dels retalls, y sense reparar en que n' hi ha de tots colors, y de colors que no casan, pretén cusirlos y ferse'n un vestit.

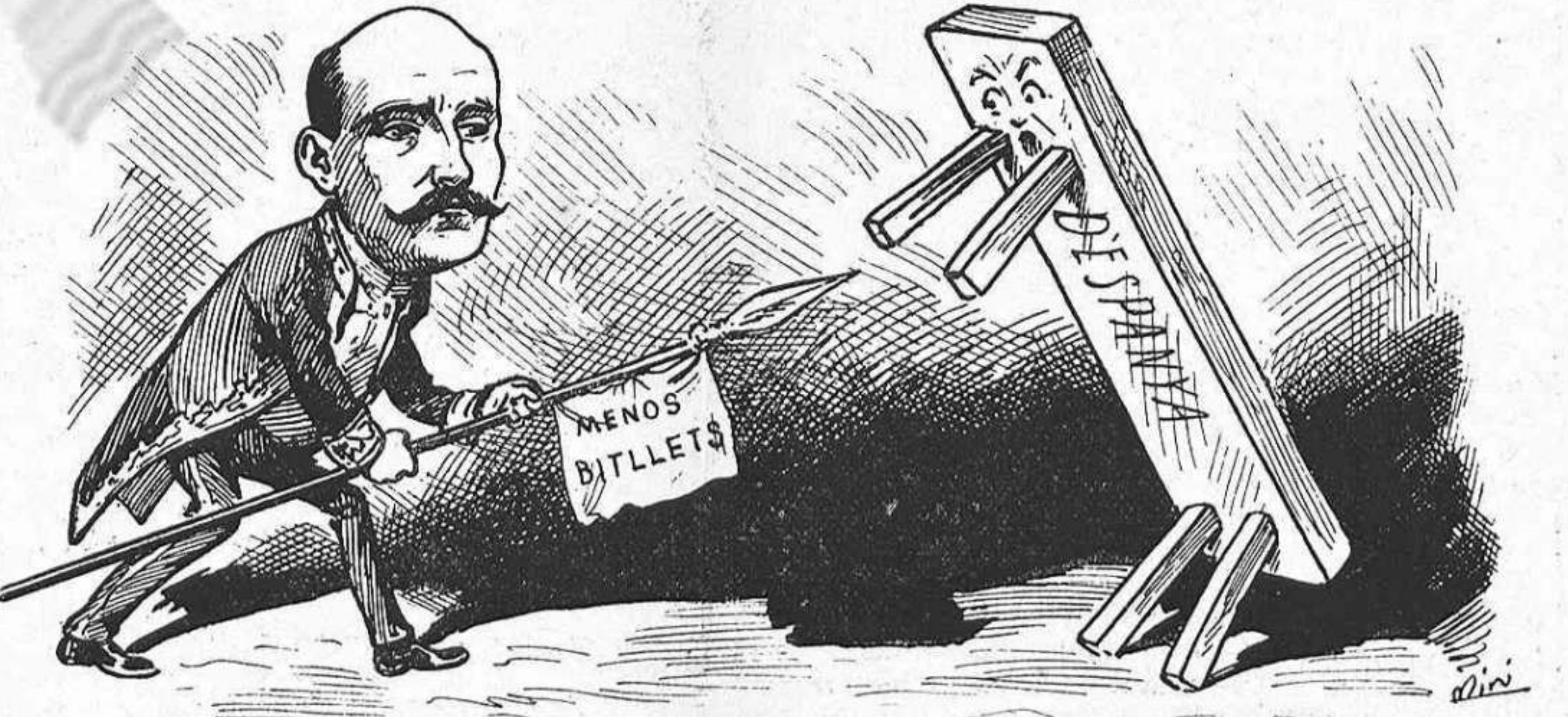
Podrá aixís no ensenyar la céva; pero quan se llansi al carrer fet un arlequí, no podrá evitar que hasta 'ls xicots li cridin: ¡Vóita!—y l' apedreguin.

Diu un periódich:
«S' assegura que l' Estat major de Alemania está experimentant un nou fusell automátich que dispara 300 tiros per minut.»

¿Quant més bé farian á la humanitat si 'ls inventors de aquesta arma de mort inventessin un' arma de vida!...

Per exemple un canó ó ametralladora que per minut disparés 300 llonguets!

La nota del dia

El Banch s' aixeca de potas, mes l' Urzaiz té bona mà: si la llansa no s' doblega, ¿qué passarà?

Un avestrus del Jardí zoológhic de Atenas va llansarse sobre l' rey de Grecia, ab tanta furia que si no cuytan á tréureli de las potas, allí mateix el destrossa.

¿Veritat que un avestrus aixís no es tan avestrus com sembla?

Fins ara que s' acostá l' Carnaval, Sr. Sagasta, creguim á mí, no fassi l' ximple.

Per més que vulgui distressarse de Waldeck-Rousseau, no ho conseguirá. En primer lloch el vestit li vindrá sempre una mica massa gran.

Y en segón terme per ben enmotllada que sigui la careta, no enganyará á ningú.

¿No veu, infelis, que per més cuidado ab que se la posi se li veurá l' tupé?

Els regidors republicans de Valencia han votat un impost sobre ¿qué dirían?

Sobre las campanas de las iglesias.

Ab aquest motiu LA CAMPANA DE GRACIA 'ls hi dedica un repich de felicitació.

Aquella expedició del Sultá del Marroch comensada dos mesos enrra y que havia de produhir la llibertat dels dos cautius espanyols, encare dura... L' exercit imperial deu anar á pas de formiga, ó bé 'ls moros que tenen els cautius en el seu poder deuen estar molt amagats y ningú 'ls troba.

L' altre dia deya un telegrama:
—Las tropas imperiales han arribat á Guassan.

¡A Guassan!... ¡Ay quina guassal!

Si algun dia vaig á missa, sempre n' surto fret y trist.
—Ab tants latinorums—penso—¿qué redimontri haurán dit?

Al portal del Banch d' Espanya me puse á considerar que al mon las gangas sols duran hasta... que s' han acabat.

Uns quants companys discutíam sobre si hi ha ó no hi ha ànima, y un botó d' un de la colla va dir: Pido la palabra.

L. WAT

À LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

- 1.ª XARADA.—Cap de vi-la.
 - 2.ª ANAGRAMA.—Colla—Lloca.
 - 3.ª TRENCA-GLOSCAS.—Apeles Mestres.
 - 4.ª TERS DE SILABAS.—TA RI MA RI TE TA MA TA RÓ
 - 5.ª GEROGLIFICH.—Per casacas els sastres.
- Han endevinat totas ó part de las solucions del número anterior els caballers: Un Frenólech, Musclus, Julio B. Herráex, Un taper de Calonge, J. Massaguer Sala, Inspirant á Frégoli, Sobre 'ls Riús, Un peix fregit, El coix Cañell de Blanes, Angelet de la terra, Tenyidor de Sotanas, Pistrachs Llambrochs, Dos que n' fan un, Ll. P. B., Un barbé que afaita molt bé, Un escolanet de F. J. T. y Un papiolench.

CORRESPONDENCIA

Caballers: Un frenólech, Musclus, D. Ferrer, F. J. Aragas. Un taper de Calonge, Inspirant á Frégoli, Bianchi, Un peix fregit, P. Virgili, J. Massaguer Sala, Fusté y cómic, J. Felip, J. Samaruga, Lo rampiné de n' Pano, Tenyidor de sotanas, E. Gerubern, Ch. Cabezota, Paulito Giralt, Un amich de la Lluïseta y Un papiolench: Inservibles.

Caballers: Felip Barata, Juanito, Antonio Feliu, A. Ribas Ll., Marieta Brañm: Tot ó part.

Caballer: Pistrachs Llambrochs: ¿Qué diu ara? Perque negar que m' astimas... ¡Asparrada, noi!—A. Carrasca: Passo á mans del interessat la seva reclamació. Els cantars sense estar á l' altura dels anteriors, están bé.—Pere Clotet: La forma poética li vé una mica gran.—Joan Torrent y M.: Cada dia n' hauríam de fer de rectificacions d' aquestas. Ademés, no té importancia.—Recall: Els seus dibuixos no careixen d' intenció; pero tampoch careixen de faltas imperdonables.—Cardineta: ¿Es qu' ara muda, ó es que no sab cantar?—Sabi en Petit: Tot el drama es com l' escena que ns ha enviat? Bé, home... Vosté será una barreja de competidor de n' Capella y de n' Pev Ordeix...—Ramon Arias: Aquesta mena de broma, Taboada pur, no es de casa y ja fa riure á molt poca gent.—B. B.: El seu dibuixet es manso y incorrecte.—Antoni Massana: Aquestas pteridos literaris que acaban indispensablement parlant de la sogra son indignes de una persona que s' precichi de sensata. Els epigramas son de Lluís XVI.—P. del C.: ¡Per Deu, aquest sonet es incorrecte! Las assonancias dels tercets son de Massana.—S. A. y C.: Mersi Mussic.—José Ballester (Cuba): Gracias pel cuidado. Ens alegrarém que tornin aviat y ab forza pesos.—Noy de Garreta: Las cosas de ca la Ciutat no s' poden tractar en vers.—Lluís D.: Lo que ns ha fet mes gracia es la nota que ha posat al peu del epigrama. ¿Es dir que lo de m' alsa la camisa y m' abaixa 'ls calsetets ha d' anar en lletra bastardilla... ¡Ah pillet!—E. Argilaga: Podrá ser, algun dels quatre.—J. Alamaliv: Ho sentim, pero las carnavalescas son molt fluixas.

Imprempta de LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8.

Tinta Ch. Lorilleux y C.ª

Dissapte que vé, dia 8 * NÚMERO EXTRAORDINARI DE
LA CAMPANA DE GRACIA Destinat á conmemorar l' aniversari del 11 DE FEBRER
PROCLAMACIÓ DE LA REPÚBLICA ESPANYOLA

Notas d' actualitat * 8 páginas * 10 céntims * Ilustració espléndida